

VERONIÄŒÄŒEINA KRATIÄŒEKÄ• KARIÄ%oRA

ÄŒEtrtek, 07 leden 2021

Je to uÄ¾ pÄri let, kdy jsem musela nedobrovolnÄ› zaÄ•Ä-t od nuly nÄ›kde jinde a nÄ›kde jinak. Opustit dosavadnÄ- prÄjci, pÄ› bydlenÄ-, a netuÄjila jsem, co poÄ•Ä-t se svÄ½m Ä¾ivotem. ProtoÄ¾e moje maminka celÄ½ Ä¾ivot dÄ›lala prÄ›vodÄ•Ä-, stejnÄ› babiÄ•ka, rozhodla jsem se vyzkouÄjet takÄŒ na vlastnÄ- kÄ-Ä¾i tuto profesi. Poslala jsem si Ä¾ivotopis na nejstarÄjÄ- horsko Ä¾eleznici ve Ä› vÄ½carsku, ne-li v EvropÄ›, a byla pÄ™ijata.

HorskÄj

Ä¾eleznice, kterÄj vede aÄ¾ na vrchol ÄjvÄ½carskÄŒ krÄjlovny hor äŒRigi, äŒ je tzv. äŒz zubatka äŒ, patentovanÄj Niklaussem Riggembachem v roce 1863. Krom pÄ™enÄjdhernÄŒho vÄ½hledu si mÄ›Ä¾ete vychutnat jÄ-zdu historickÄ½m vlakem, v hlavnÄ- sezonÄ› jezdÄ- navÄ-c kaÄ¾dou tÄ™etÄ- nedÄ›li parnÄ- lokomotiva, kterÄj se prohÄjnÄ- po vrcholku hory uÄ¾ bezmÄjla 200 let. NenÄ- tedy divu, Ä¾e tato atrakce je velmi vyhledÄjvanÄj turisty a patÄ™Ä- k nejnavÄjtÄ›vovanÄjÄ-m mÄ-stÄ™m ve Ä› vÄ½carsku.

Nafasovala

jsem uniformu, pracovnÄ- boty, pÄ-ÄjÄ¾alku, vysÄ-laÄ•ku a Ä¾elezniÄ•nÄ- dopravnÄ- pÄ™edpisy o dvou stech strÄjnkÄjch. Pro nÄ›koho, kdo nemÄj ani Ä™idiÄ•Äjk, mohou bÄ½t Ä¾elezniÄ•nÄ- dopravnÄ- pÄ™edpisy oÄ™Ä-jek, zvlÄjÄ¾ kdyÄ¾ se musÄ-te nauÄ•it vÄ½razy, kterÄŒ neznÄjte ani Ä•esky, natoÄ¾ nÄ›mecky.

Na

samostudium jsem mÄ›la dva tÄ½dny a zÄjroveÄ› jsem se uÄ•ila profesi prÄ›vodÄ•Ä- historickÄŒho vlaku i v praxi. Tento vlak totiÄ¾ neslouÄ¾Ä- pouze k potÄ›ÄjenÄ- turistÄ-, nÄ½brÄ¾ rozvÄjÄ¾Ä- zÄjsoby do okolnÄ-ch hotelÄ-, svÄjÄ¾Ä- odpadky, a pÄ™pravuje sedlÄjkÄ™m krÄjvy. A takÄŒ rozvÄjÄ¾Ä- poÄjtu, neboÄ¾ krom hotelÄ- sÄ-dlÄ- v horÄjch nÄ›kolik sedlÄjckÄ½ch rodin, kterÄŒ pobÄ½vajÄ- na vrcholku hory Rigi nepÄ™etrÄ¾itÄ›.

Jako jednu z

prvnÄ-ch vÄ›cÄ-, kterÄŒ jsem se uÄ•ila, bylo manuÄjlnÄ- pÄ™epÄ-nÄjnÄ- vÄ½hybek pomocÄ- vysÄ-laÄ•ky a svÄ›telnÄŒ signÄjly. Na co nemÄjm sahat, aby mÄ› to nezabilo, tomu jsem se uÄ•ila aÄ¾ mnohem pozdÄ›ji. Asi hrozba vykolejenÄ- vlaku byla dÄ›leÄ¾itÄ›jÄjÄ-, neÄ¾ mÄj Ä¾ivot.

Jak jsem

vÄ½Äje zmÄnila, vlak rozvÄjÄ¾el i poÄjtu, vÄ•etnÄ› poÄjÄ¾Äjka a jeho elektrickÄŒho kola. PoÄjÄ¾Äjka jsme i s kolem a poÄjtu naloÄ¾ili, vyvezli ho do pÄ›lky trasy, kde si vÄ›Äjnu poÄjty vyloÄ¾il a dÄjle pokračoVal i s kolem aÄ¾ na vrcholek, odkud poÄjtu smÄ›rem dolÄ- po kopcÄ-ch rozvÄjÄ¾el. PoÄjtu, kterÄj byla urÄ•ena pro sedlÄjky v blÄ-zkosti jednotlivÄ½ch stanic, jsme za pomalÄŒ jÄ-zdy roznÄjÄjeli my. StrojvedoucÄ- jen troÄjku pÄ™ibrzdil, my jsme vyskoÄ•ili, hodili dopisy do schrÄjneku u stanice a za jÄ-zdy zase naskoÄ•ili. Ty objemnÄjÄjÄ- vÄ›ci a vÄ›ci do vlastnÄ-ch rukou, mÄ›l na starosti pan poÄjÄ¾Äjk. A k nÄ›mu se vÄjÄ¾e i mÄj jeden z mnoha trapasÄ- z tohoto mÄŒho kratÄ•kÄŒho zamÄ›stnÄjnÄ-.

Jednoho

krÄjnsÄŒho dne jsme opÄ›t vezli balÄ-ky spolu s poÄjÄ¾Äjkem nahoru, kdy v pÄ›lce trasy poÄjÄ¾Äjk rychle pomÄjhal vyklÄjdat svÄ›j nÄjklad, abychom odjeli ze stanice na Ä•as. JÄj, celÄj rozruÄjenÄj z toho, Ä¾e mÄjme zpoÄ¾dÄ›nÄ-, jsem zapÄ-skala na odjezd a milÄŒho poÄjÄ¾Äjka nechala ve stanici a ujela mu nejen s poÄjtu, ale i s jeho drahÄ½m elektro-kolem. ZapomenutÄ½ poÄjÄ¾Äjk mÄjval, jak na prvnÄ-ho mÄjje, ale bylo mu to houbelec platnÄŒ, protoÄ¾e mou pozornost neupoutal, a ani jeho hlasitÄŒ volÄjnÄ- nepÄ™ehluÄjilo zvuk stoletÄŒho motoru Ä¾elezniÄ•nÄ- maÄjinky. Zato dal podnÄ›t asijskÄ½m turistÄ™m, kteÄ™Ä- tento vÄ½stup mylnÄ› povaÄ¾ovali za turisticky kulturnÄ- vloÄ¾ku pro umocnÄ-nÄ- horskÄŒho zÄjÄ¾itku a zaÄ•ali fotit ostoÄjst. BlÄ½skÄjnÄ- fotoaparÄjtÄ› bylo tak mohutnÄŒ, Ä¾e zmÄjtlo ruskou druÄ¾ici, kterÄj okamÄ¾itÄ› zmÄ›nila smÄ›r, horskÄŒ a lesnÄ- ptactvo v okruhu pÄ›ti kilometrÄ- nÄjhle osleplelo a jÄj jsem dostala epileptickÄ½ zÄjchvat.

Když jsme
dojeli do konečné stanice, vjímala jsem si, že ve vlaku pábě-
balíky i kolo, a došlo mi, co strašného jsem provedla. Vyslá-
spojila se stanicí- a stotisá-ckrát jsem se omlouvala.

Nicméně to nebylo moc
platně, stejně má-
pár dní- na to propustili.

No nic,
profese-
stejně nebyla nic pro má-.

VERONIKA